

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 februarie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Bolduratu Vasile și inculpatul

Celenco Vladimir Ion, născut la 08 mai 1974, originar și domiciliat în mun.Chișinău, bd.Ștefan cel Mare 6/1, ap.182.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 19.08.2014 - 05.09.2014,
2. Instanța de apel: 30.10.2014 - 04.06.2015,
3. Instanța de recurs: 28.12.2015 - 10.02.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 05 septembrie 2014, Celenco Vladimir a fost condamnat în baza art.190 alin.(2)lit.c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 3 ani.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Celenco Vladimir, în primele zile ale lunii decembrie 2012, aflându-se în apartamentul nr.5 din str.A.Saharov 2, mun.Chișinău, ce aparține cet.Golub Valeriu, avînd intenția dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul efectuării reparației balconului apartamentului, prin izolarea lui termică, a dobîndit ilicit de la Golub Valeriu bani în sumă de 2700 lei, după care a început sub diferite pretexte să se eschiveze de la întîlnire cu partea vătămată, să nu răspundă la apelurile telefonice ale acestuia și pînă în prezent nu i-a efectuat reparația balconului apartamentului și nici banii nu i-a restituit, dar i-a folosit în scopuri personale, cauzîndu-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul, partea vătămată V.Golub și inculpatul V.Celenco, care au solicitat:

- procurorul, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul V.Celenco să fie

condamnat în baza art.190 alin.(2)lit.c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani, invocând că prima instanță nu a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, și anume de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de inculpat, precum și de faptul că inculpatul anterior fiind condamnat, a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune gravă;

- partea vătămată V.Golub, aplicarea unei pedepse sub formă de amendă față de inculpat, invocând că nu are pretenții, inculpatul i-a restituit integral prejudiciul material și moral, sau încetarea procesului penal pe motivul împăcării cu acesta;

- inculpatul, rejudecarea cauzei și aplicarea unei pedepse minime prevăzute de articolul dat, deoarece cauza a fost examinată în baza art.364/1 Cod de procedură penală, se căiește sincer, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv la locul de trai, lipsesc circumstanțe agravante, are la întreținere un copil minor, el este unicul întreținător al familiei, iar prejudiciu material a fost restituit integral părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, au fost respinse, ca nefondate, apelurile procurorului, a părții vătămate și a inculpatului.

Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, dând probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului V.Celenco în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal.

La fel, instanța de apel a conchis că, la stabilirea pedepsei inculpatului, prima instanță a ținut cont de principiul individualizării pedepsei penale prevăzut de art.7, 61, 75 Cod penal, luând în considerație comportamentul pertinent al inculpatului, care și-a recunoscut vina și s-a căit în cele comise, precum și de gravitatea infracțiunii săvârșite, pedeapsa stabilită în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, prevede o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani, fiind într-un raport rezonabil cu fapta comisă și scopul sancțiunii penale.

Reieșind din circumstanțele cauzei, instanța de apel a concluzionat că, în speță, este posibilă corectarea inculpatului fără privarea acestuia de libertate, prin suspendarea executării pedepsei numite, sancțiunea aplicată încadrându-se în dispozițiile legale ce instituie dreptul instanței de a suspenda condiționat executarea pedepsei.

Totodată, instanța de apel a respins ca nefondate argumentele procurorului invocate în apel referitor la blîndețea pedepsei în raport cu fapta comisă, deoarece scopul pedepsei penale nu este încarcerarea făptuitorului, ci aplicarea măsurilor suficiente pentru a asigura corectarea și reeducarea acestuia în vederea preîntîmpinării necomiterii pe viitor a unor infracțiuni.

Ca nefondate a respins instanța și argumentele părții vătămate și a inculpatului, referitor la aplicarea unei pedepse mai blînde, deoarece pedeapsa numită de către prima instanță este una echitabilă, care va atinge scopul de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

Neîntemeiat a considerat instanța și argumentele părții vătămate, care a solicitat încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, pe motiv că inculpatul i-a restituit integral prejudiciul material, deoarece potrivit art.109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, însă infracțiunea comisă de V.Celenco face parte din categoria celor grave, astfel prima instanță just a respins solicitarea părții vătămate.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul V.Bolduratu și inculpatul V.Celenco, care au solicitat:

- procurorul care, invocând temeiul prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului cu excluderea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, pe motiv că instanțele de judecată nu au ținut cont că în privința inculpatului la 09.06.2014 a mai fost pornită o cauză penală pe faptul sustragerii prin înșelăciune a banilor, astfel considerând că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă numai în condițiile izolării lui de societate;

- inculpatul, casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, sub formă de amendă, considerând că cea stabilită este prea aspră, la care nu s-a ținut cont de faptul că dînsul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise acceptînd ca cauza să fie examinată în procedură simplificată, că partea vătămată a indicat că prejudiciul material cauzat nu este considerabil, solicită încetarea procesului penal din motivul împăcării părților.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit textelor recursurilor, recurenții invocă că temei de casare a deciziei instanței de apel pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizînd acest temei în raport cu motivele invocate în recursuri, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrii contestate.

Totodată, Colegiul penal reține că, autorii recursurilor, sînt de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărîrile instanțelor numai referitor la stabilirea pedepsei, și anume procurorul - considerînd că pedeapsa stabilită inculpatului cu suspendarea condiționată a executării ei pe termen de probă este greșită, iar inculpatul - considerînd că pedeapsa stabilită este prea aspră, solicitînd să-i fie aplicată una mai blîndă, sub formă de amendă.

Motivul procurorului, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și greșit au aplicat prevederile art.90 Cod penal în privința inculpatului, Colegiul îl consideră neîntemeiat. La fel, nefondat este și temeiul invocat de inculpat, precum că i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră.

La acest capitol Colegiul penal remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de

motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sanctiunea art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, în baza căruia V.Celenco a fost declarat vinovat, prevede o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 ani

În temeiul art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, lui V.Celenco i-a fost stabilită pedeapsa în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 3 ani.

Potrivit art.90 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținînd seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Conform părții descriptive a deciziei, instanța de apel a menționat că la aplicarea pedepsei s-a ținut cont de gradul pericolului social al infracțiunii săvârșite, de circumstanțele atenuante prezente în cauză, precum și de persoana inculpatului. În continuare, instanța a reținut ca circumstanțe atenuante recunoașterea vinei și căința sinceră a inculpatului în cele săvârșite, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, acceptarea examinării cauzei în baza art.364¹ Cod de procedură penală, că nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru, la locul de trai se caracterizează pozitiv, precum și la faptul că inculpatul i-a restituit părții vătămate suma de 2700 lei. Astfel, instanța a conchis că corectarea și reeducarea inculpatului poate fi obținută prin dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, fiind stabilită în termen de pînă la 5 ani.

Prin urmare, la stabilirea pedepsei inculpatului au fost respectate prevederile legii, iar în atare situație, careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei de 3 ani stabilite acestuia, legea nu prevede, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei, conform art.90 alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

Colegiul conchide că concluzia instanțelor corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii. Deci, analizînd materialele cauzei și hotărîrea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărîrii judecătorești contestate.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 90 Cod penal și art.364¹ Cod de procedură penală, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. Astfel, Colegiul penal conchide că pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată conform prevederilor legale.

Argumentul inculpatului, precum că urmează să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de amendă, nu poate fi reținut, deoarece instanțele de fond la individualizarea acesteia au ținut cont de faptul că dînsul nu este la prima abatere, nu este pentru prima dată în conflict cu

legea penală, anterior fiind condamnat, prin urmare pedeapsa stabilită este corectă și echitabilă în coraport cu fapta comisă și persoana inculpatului.

Referitor la argumentul inculpatului că partea vătămată a solicitat încetarea procesului penal, pe motivul împăcării părților, Colegiul penal atestă că conform art.109 Codul penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, însă în speța dată dînsul a săvîrșit o infracțiune gravă, prin urmare nu sînt întrunite condițiile prevăzute de legea penală în cazul împăcării.

Totodată, argumentul procurorului, precum că în privința inculpatului la 09.06.2014 a mai fost pornită o cauză penală pe fapte similare, nu poate fi reținut și nu poate influența la stabilirea pedepsei în cauza dată, deoarece la materialele cauzei lipsește vreo hotărîre irevocabilă și definitivă pe marginea acestei cauze.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestora în cazul în care constată că sînt vădit neîntemeiate.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de procuror și inculpat, fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție.

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Bolduratu Vasile și inculpatul Celenco Vladimir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, în cauza penală în privința lui Celenco Vladimir, fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 02 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu